

De Postryder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.

Men schryft in te Tongeren by M. COLLEÉ, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en by alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

DE POSTRYDER DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad. 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlyk, 20 centiem.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiem.

De reclamen, per drukregel 25 centiem.

TONGEREN DEN 1° APRIL.

Militie wet.

Moest men dan niet gelooven dat onze militie-wet verbeterd zoude worden? Juist het tegenovergestelde zal plaats hebben. Het wetsontwerp over de militie door het gouvernment voorgesteld, strekt tot niets minder dan om die hatelike wet die men te regt de bloeder heet, in hare uitvoering nog strenger en voor den armen vader pynlyker te maken. De wyziging, in centrale sekte door M. Kerwyn de Lettenhove voorgesteld, en vragende dat men in de nieuwe wet de loting maer zoude laten bestaan voor zooveel de vrywillige engagementen toereikend zyn, is door de ministerieelen verstoeten geworden even als 't amendement van M. Thibaut, die vroeg dat volgens de wet van 1817, het vrywillig engagement op den eersten rang zou gesteld worden.

Zou men nu niet zeggen dat onze minister-mannen het laatste graentje populariteit dat ze nog ergens kunnen bezitten, aen den god van het despotismus willen opofferen?

In de stad Leuven woenen 800 studenden die, de eene door de andere voor leergangen, onderhouden en teer, van 1500 tot 2000 franks 's jaers kosten. Dit geld wordt nu al en geheel-lyk in de stad verbruikt. Hewel, zou men gelooven dat in die stad eene party bestaet welke met handen en voeten werkt om de katholyke Universiteit van Leuven te dooden? En nogtans, 't is zoo; en moest nu de katholyke Universiteit, by voorbeeld, naer Antwerpen verplaatst worden, dan zou die stad merkelyk in voorspoed aenwinnen, terwyl Leuven zoo dood als eene mot zou worden.

Ziedaer waertoe de liberatery in staet is, en zulks alleen uit haet tegen den katholyken godsdienst!

M de graef de T'Serclaes, gouverneur der provincie Limburg, vergezeld van verscheidene leden der koninglyke commissie van monumenten, heeft zich verleden dingsdag naer Tongeren begeven om de werken van restauratie van O. L. V. Kerk na te zien en uitspraak te doen over de kwestie der afbraek van een stuk van den stadsmuur welke afbraek noodig geworden is om tot de vergrooting van den koemarkt te geraken.

Wy vernemen dat deze heeren onder alle opzichten de werken van restauratie van O. L. V. kerk goedgekeurd en geprezen hebben.

Wat betreft de afbraek van het stuk muur aen de Maestrichterpoort, zy zyn van gedacht geweest

dat het geleete waarvan de afbraek gevraagd wordt, volstrekt geen monumentaal karakter of geen oudkundig belang oplevert, voldoende om hetzelfde als merkwaeerdige oudheid te bewaren. Het gedeelte van den muur dat zich het dichtste by de Maestrichterpoort bevindt, langs den koemarkt, zal dus heel eenvoudig afgebroken worden.

Met voldoening bestatigen wy dat de bevoegde mannen die verleden dingsdag den stadsmuur bezigtigd hebben, de kwestie juist op dezelfde manier opgelost hebben gelyk het gezond oordeel van onze gehele bevolking dezelve begrepen had.

Menschen-slachtery.

M. Germain Sarrut, in eene statistieke opgaaef over de ligtingen soldaten, van 1791 tot 1814, zegt dat Frankryk een gebruik gemaakt heeft van 4 miljoen 556 duizend menschen, in welke er 2 miljoen 476 duizend door de konscriptie werden weg genomen. Ziehier den basis van deze cyfers:

Ligting	van 21 juny 1791,	450,000 man.
"	van september 1792,	100,000 "
"	van 24 february 1795,	500,000 "
"	van 16 april 1795,	50,000 "
Rekwisitie	van 16 augustus 1795,	1,050,000 "
Konscriptie	van 5 vendemiaire-jaer VII,	190,000 "
"	van 28 germinal-jaer VII,	150,000 "
"	van 21 messidor-jaer VII,	110,000 "
"	van 28 floreal-jaer X,	120,000 "
"	van 5 floreal-jaer XI,	120,000 "
"	van 5 floreal-jaer XII,	60,000 "
"	van 8 nivose-jaer XIII,	60,000 "
"	van 27 nivose-jaer XIII,	60,000 "
"	van 2 vendemiaire-jaer XIII,	80,000 "
"	van 15 december 1806,	80,000 "
"	van 7 april 1807,	80,000 "
"	van 21 january 1808,	80,000 "
"	van 10 september 1808,	80,000 "
"	van 1 january 1809,	80,000 "
"	van 25 april 1809,	10,000 "
"	van 5 october 1809,	56,000 "
"	van 15 dec. 1809 (2 dec.),	160,000 "
"	van 1 september 1812,	120,000 "
"	van 11 january 1815,	550,000 "
"	van 5 april 1815,	180,000 "
"	van 21 augustus 1815,	50,000 "
"	van 9 october 1815,	280,000 "
"	van 15 november 1815,	50,000 "
Op al de klassen vroeger dan 1814,		500,000 "
Totaal,		4,556,000 man.

Het cyfer is niet volledig; M. Sarrut houdt geene rekening van de 250 duizend man die in 1791 onder de wapens waren, ofwel hy zou deze als vergoeding moeten aennemen voor die welke aen die 25 jaren van glorieryke moordery overleefden. Maer dan ook zou men in die slachtery 500 duizend man moeten rekenen, die in de fransche burger-oorlogen gevallen zyn.

Men kan, zegt *la Paix*, rekenen dat er 5 miljoen Franschen in den oorlog gevallen zyn, dus 217,400 per jaer en ongeveer 60

per dag. En hier spreken wy enkel van de Franschen, want Napoleon spaerde zyne soldaten, en zette zyne italiaensche, belgische en hollandsche soldaten voor op, om ze voor eerste kanonvleesch te doen dienen.

Indien men dus alles te samen rekent, zou het niet te veel zyn als men oeffent, dat de oorlog in den tyd van 25 jaren, in Europa 2000 man per dag wegmaede! Brande nog wierook wie wil, voor de militaire glorie van eenen Napoleon! Een bloedkoning van het onbeschaefde Dohomey offerde zooveel menschen niet op, als de vereerde keizer van het beschaefde Frankryk!

Hof van assisen van Limburg.

2° ZAEK. — Moord.

Hermanus Paradis, oud 18 jaren, en Lambertus Paradis, oud 28 jaren, zyn beschuldigd van door slagen de dood veroorzaekt te hebben van Matheus Konings. Ziehier de byzonderste omstandigheden der zaak:

Den 7 november 1864, omtrent vier uren 's morgens kwam Matheus Konings, schrikelyk mishandeld in zyn vaderlyk woonhuis. Hy kon zich moeijelyk regt houden; zyn aengezicht was bebloed en met wonden overdekt, alles duidde aen dat hy buiten kennis was zyn vader en zyne moeder ondervroegen hem te vergeefs; zy konden geen woord uit hem krygen. Men brag hem alle zorgen toe, doch alles bleef vruchteloos en Konings stierf den vierden dag zonder tot kennis gekomen te zyn en zonder een woord te hebben kunnen spreken. Zyne dood was nogtans niet het gevolg der wonden welke hy in het aengezicht had; deze waren niet gevaerlyk. Maer de geneesheeren erkenden dat Konings overleden was ten gevolge van eene bloedopdringing naar de hersens veroorzaekt door hevige slagen op het hoofd. Het bleek uit de lykopening dat Konings doodelyke wonden had aen de hoofdschedel en aen de hersen.

Konings was het slagoffer geweest van eene schrikelyke aanranding; eene instructie werd dadelik geopend en men kende weldra de moordenaers.

Den 6 november was het kermis te Neerglabbeek. Konings had den avond doorgebracht in de herberg van Jacobus Paradis, in gezelschap van verscheidene personen d'r gemeente. De drie gebroeders Lambertus, Hermanus en Arnoldus Paradis bevonden zich daer ook. Een twist ontstond tusschen Konings en Hermanus Paradis; deze twist verband zich aen een vroeger krakeel. Konings verkeerde sedert twee jaren met Catharina Bossers, dienstmeid by Jacobus Paradis. Hermanus zocht haer ook te behagen, doch het meisje had den voorkeur aen Konings gegeven; zulks was algemeen in de gemeente bekend. Hierdoor had Hermanus Paradis eenen hevigen haet tegen Konings opgevat. Meermalen had hy gezegt dat by de eerste goede gelegenheid

Konings duchtig zou aen het lyf gaen. Het is aengaende dit meisje dat er in de maend augustus, op de kermis van Gruitrode, een twist had plaats gehad tusschen de twee jongelingen; het was dezelfde oorzaak die den twist voortbrag in de herberg van Jacobus Paradis, den 6 november 1864.

Wenigen tyd voor hun vertrek uit de herberg gingen Hermanus en Lambertus Paradis, de eene na den anderen de deur uit. Smeets die aen den twist tegenwoordig geweest was en die de wrack-zucht van Hermanus kende, vermoede dadelik dat er een komplot op handen was. Hy deed zyne schoenen uit en volgde de twee gebroeders. Hy naderde hen tot op eenen afstand van eenige meters zonder dat zy hem gewaer werden, en hy hoorde Hermanus tot Lambertus zeggen: « *Hy zullen hem dezen avond wel krygen.* » Smeets wilde niets meer hooren, by keerde terug in de herberg en herhaalde aen Konings de dreigende woorden welke hy gehoord had. De gebroeders Paradis keerden op bunne beurt in de herberg terug; doch het was omtrent middernacht en kort daarna verliet een ieder het huis.

Konings vertrek ook vergezeld van Pieter Geerits, lang een voetpad. De gebroeders Paradis moesten eenen tegenovergestelden weg volgen. Hermanus bleef een oogenblik stil staen aen het kerkhof, doch ziende dat men hem in het oog hielt, zeide hy met luider stem dat hy naer huis keerde. Hy deed het nogtans niet en nam eene rigting die geheel tegenovergesteld was aen den weg die naer zyn huis leidde.

Ondertusschen was Konings alleen; zyn gezet Geerits was zyn huis ingegaen; doch nauwelijks was hy binnen of hy hoorde Konings hulp roepen. Geerits kwam dadelik uit, by zag eenige stappen en by hoorde duidelyk drie slagen die weerklonken, zegt hy, alsof men met eenen stok op eene tafel sloeg. Geerits hoorde daarna de stem van Hermanus die zeide: « *Lambert, hy heeft genoeij, lert ons 't huis gaen.* » Dadelik daarna, zegt Geerits, zetten twee personen zich op loop naer de rigting der woning van Paradis. Er viel niet aen te twyfelden, de gebroeders Paradis hadden eenen misdadigen aanslag op Konings begaen.

Het slagoffer bleef voor dood liggen en het is slechts door eene uiterste krachtspanning dat hy later zyne woning kon bereiken.

Eene andere omstandigheid kwam den toestand der betigten nog verergeren.

De plaats waar Konings was aengerand, was aengedruid door een bloedbad en eenige stukken met bloed beset hout. Deze plaats komt juist overeen met de rigting in dewelke Geerits de hulpkreten gehoord had. Vyf meters van het bloedbad vond men een bebloed mes hetwelk voorzeker tot de misdaed gediend had. Dit mes hoorde toe aen Hermanus Paradis. Men nam ook de twee kielen der gebroeders Paradis; deze kielen waren versich gewassen doch zy droegen nog sporen van bloed. Overigens de twee gebroeders Paradis hadden wonden aen de linker hand.

Arnoldus Paradis, de broeder der twee betig-

DE SPION.

I.

Wy bevinden ons te Boston, eene groote koopstad op het vaste land van Noord-Amerika; die stad is op dit oogenblik door engelsche troepen bezet; de vryheidsvlag wappert in andere oorden des lands; in het kort, Noord-Amerika roept zyne dapperen op, om voor de vryheid den laetsten druppel bloed op het spel te zetten.

De engelsche vloot waerover de admiraal sir James Burdett het bevel voerde, had zich van Boston meester gemaakt; lord Cleveland werd tot gouverneur der veroverde stad benoemd. De edele lord was tweemaal gehuwd geweest; miss Musidora was eene teedere spruit uit den tweeden echt, en het groot vermogen, hetwelk by bezat, was hem door zyne eerste vrouw nagelaten, die sterfende hem een pand der liefde schonk, tot een smertelyk aendenken aen den schat, dien hy in haer verloor. Zy liet hem eene dochter na. Maer deze dochter was plotseling verdwenen, en Musidora, dochter zyners tweede echtgenoot, werd het voorwerp zynr gehele teederheid.

Wat was er van miss Ellenn geworden? Dit bleef een raetsel. Alle nasporingen, om haer te ontdekken, waren vruchteloos. Toen lord Cleveland dit smertelyk verlies leed, bewoonde hy zyn landgoed, in Wallis gelegen.

Gelukkzoekers doorliepen die streken en het algemeen gevoelen was, dat deze zich aen dien roef hadden schuldig gemaakt.

De politie van Boston, die zoo ieverig in het vervullen van haren pligt was, als het belang der Engelschen het eische in eene stad vol van misdreugden, had eenen Duitscher met name Drack ontdekt, die in eene kleine herberg, op een half

uer afstands van de stad, een kamerke had gehuurd.

Deze Drack was in het eerst van plan, zynen naem en voornemens te verzwijgen, maer toen de lord zelf zich de moeite getrooste, hem gestreng te verhooren, was hy gedwongen de waarheid aen den dag te komen brengen. Hy had een jong meisje by zich, dat by voor zyne nicht deed doorgaen.

Ziehier de reden waerom Drack naer de Vereenigde Staten gekomen was.

Zyn broeder, die om zekere misdaed zyn land had moeten verlaten, had zich genoodzaekt gezien elders zyn geluk te beproeven. Engeland was langen tyd het toneel geweest van zyne worsteling tegen de fortuna, die hem grillig den rug toekeerde. Verscheidene jaren had Drack niets van zynen broeder Herman vernomen, toen hy onverwachts eenen brief van hem ontving, uit Plymouth gedagteekend.

Hy maakte zynen broeder bekend, dat hy Engeland verliet en zich naer Noord-Amerika begaf, waer hem meer voorspoed wachtte. Hy verzocht hem verder met Clary naer Boston te komen, waer by hem in eene herberg aen de haven zou afwachten. Drack verliet dan met Clary, zyns broeders dochter, die deze hem eenige jaren te voren had toevertrouwd, zyn vaderland en was een paar dagen in den gekroonden Dolfyn gelogerd, toen hy door de politie van den gouverneur verontrust en door dezen zelf onder-vraagd werd.

De ingezetenen van Boston waren door den vryheidsgeest zoo arngetast, dat de gouverneur, die voor het behoud dezer stad verantwoordelyk gesteld was, de grootste waekzaamheid in acht nam en dag en nacht de straten door patrouilles liet doorkruisen. Men mompelde van hervorming van scheiding van 't moederland en van onaf-

hankelykheid. Vele jonge ledigloopers scholen samen, om toch iets te doen en iets te zyn. Onder de burgermilitie en een korps Virginische dragonders, heerschte een kwade geest, en toch waegde de gouverneur, het niet deze korpsen te ontbinden, daer de officieren meest allen zonen van de voornaemste families der stad waren.

Het vaderland van den grooten Franklin was dus reeds ten prooi aen die hevige onrust, waeruit deszelf vryheid en onafhankelykheid eens heerlyk zoude opgaen.

Lord Cleveland bekleedde dus eenen zeer gevaerlyken en moeijelyken post. Ook hield hy hen vooral in het oog, die hem voor het engelsch bestuur gevaerlyk toeschenen, en onder dezen verontrusten de kolonel Albermald en zyn eerste luitenant, sir Edward Elmwood, hem het meest. Deze twee officieren waren zoogenaemde heethoofden. De rang die zy bekleedden, maakte dat alle misnoedigen op hen hoopten en Bostons bevryding van hen alleen verwachtten.

Het verhoor, waeraen de lord den duitschen lan loopor onderworpen had, bragt hem op het denkbeeld, den slimmen man tot welzyn van den Staat in geheimen dienst te nemen, om zich door hem in zyne moeijelyke omstandigheid de noodige inlichtingen te verschaffen, aengaende de gezindheden en plannen van Bostons ontevredene inwooners.

Eenige dagen daarna kwam eene korset in het midden der baai van Massachussets, op anker liggen, niet ver wyderd van het schiereiland, waerop de stad Boston ligt. Op het strand bevond zich eene herberg, door de zeelieden der koopstad wel bekend onder den naem van gekroonden Dolfyn. Sedert een uer hadden twee jongelingen, zeer eenvoudig gekleed, op het balkon der herberg plaats genomen, en hielden met behulp van verrekkyers het vreemde vaertuig in het oog;

deszelfs aankomst scheen hem ernstig bezig te houden.

— Hoe meer ik dat schip bezig zag, zegde de eene, desto meer versterkt my deszelfs bouw en zeilen, in een woord, deszelfs aanzien, in het geroelen, dat het een van de fransche bodems is, die wy verwachten... Misschien is het die wel, die den ridder de St. Pray aen boord heeft. Die officier zou met ons het plan beramen en uitvoeren; hy moet ons bystaen, als wy het hateljk juk der engelsche dwingelandy afschudden.

— Hoe kunnen wy verzekerd zyn, dat ons vermoeden gegrond is? gaf de andere ten antwoord. Wy moeten zoo op onze hoede zyn!

— Daer is slechts een middel, meende de ander om ons van de zaak te verzekeren... een van ons beiden moet aen boord gaen, om te vernemen of St. Pray aen boord is. Ik brand van ongeduld om het te weten.

— Zwyg! viel de andere hem in de rede, daer komt iemand.

— Neemt niet kwalijk, heeren! zeide den weerd van den gekroonden Dolfyn, ik heb u om eenige inlichtingen te verzoeken. Hier is een toegelakt pakje, dat in myn logement over een maend is afgegeven, door eenen man, die kort daarna gestorven is aen de gevolgen van een tweevecht. Het is geadresseerd aen eenen bloedverwant, die, volgens zeggen van den gestorven, ook in het kort in myn logement moet afstappen. Daer ik nu de eer niet heb de heeren te kennen, moet ik eens zien of een van u niet de persoon is, waeraen dit pakje geadresseerd is. Dit zeggende overreikte de herbergier aen eenen der twee onbekende het pakje, dat vry groot en met zwart lak verzegeld was. Hy las het adres: *Herrn Drack*; dat is hoogduitsch, zegde hy, dit pakje is noch voor mynheer, noch voor my. De weerd verontschuldigde zich en